

Перемешка

газета організації «ДОМ»

Випуск вересень – жовтень 2021 № 5 (48)

Привіт, друзі!

Шкільна спільнота, вітаємо всіх з початком нового навчального року на шпальтах "Перемешки"!

Літо промайнуло дуже швидко, але ми встигли відпочити, отримати надзвичайні враження від подорожей, цікавих відкриттів, зустрічей із друзями, прочитаних книжок, прогулянок.

І сьогодні готові ділитися враженнями про найпам'ятніші дні нашого літа, після цього запрошуємо на екскурсію до зоопарку та на щорічний спортивний ярмарок! Далі розглянемо "плюси" та "мінуси" карантинних обмежень, а на завершення відкрисемо нову рубрику "Пухнастий блог".

Час невблаганний, на порозі осінь, ми знов прямуємо до школи на зустріч із вчителями та однокласниками. І, звісно ж, на зустріч із нашою шкільною газетою!

Залишайтеся з нами!

Читайте із задоволенням!

Шкільна
газета
«Перемешка»

Харків online ✓

Харківський зоопарк: перезавантаження.

На день міста, 23 серпня, найдавніший зоопарк України зустрів відвідувачів після масштабної реконструкції. На початку вересня і я знайшла час, щоб потрапити туди.

Перше, що впадає в очі, це кардинальні зміни в умовах утримання тварин. Крихітні клітини з бетонною підлогою, в які колись ледь вмщалися тварини, замінили на просторі скляні або відкриті вольєри, максимально наближені до місцевості, у якій ці звірі мешкають.

Ведмеді, наприклад, отримали величезний штучний яр із басейном, водоспадом, зеленою соковитою травичкою і деревами. Водоплавні птахи переїхали до чудового ставка з штучними острівцями, на яких встановлено дерев'яні будиночки. Було видно, що тварини задоволені

своїми новими домівками: макаки з радістю випробовують різноманітні гойдалки, гірські гуси з насолодою плавають прохолодною водичкою, а олень солодко спить під теплим сонечком.

Поки що працюють тільки дві експозиції: «Африканська савана» та «Стежка тигра», але й тут є багато цікавого. Я, наприклад, змогла побачити жирафа, бурих ведмедів, лева, сурикатів, пугача, макак і навіть полярного вовка. До того ж, біля кожного вольєра розміщено невеличкий стенд із загальними відомостями і цікавинками про кожну тварину. Чи знали ви, наприклад, що алігатор може важити більше 300 кілограмів?

Незабаром на нас чекають відкриття «Водного світу», «Планети мавп», «Королівства слонів» та інших локацій. Відкриття океанаріуму заплановано на 2023 рік.

Для зручного сімейного відпочинку на території зоопарку розміщені кафе, дитячі майданчики, «Театр природи» та кумедні статуї тварин – жителів зоопарку.

Оновлений зоопарк мені дуже сподобався, тут панує спокійна й привітна атмосфера, а інфраструктура ідеально підходить для відпочинку з сім'єю, тож я впевнена, що дуже скоро це місце стане улюбленим для багатьох харків'ян.

Ділилася враженнями
Кіра Михілова,
10-Б клас
Фото авторки

1

PRO-спорт ✓

Восьмий спортивний фестиваль «Kharkiv Sport City»

Усі харків'яни знають досягнення рідного міста у спорті. Але Харків – не тільки для професіональних спортсменів. Сьогодні в нас з'явилося безліч можливостей для долучення до спорту кожного! По всьому місту відкривають облаштовані майданчики, з'являються спортивні секції різноманітних напрямків та багато робиться для популяризації активного способу життя. Велика кількість спортивних знарядь знаходиться й у найвідомішому зеленому парку Харкова – парку Горького, на базі якого вже восьмий рік поспіль проходить великий спортивний фестиваль «Kharkiv Sport City».

Фестиваль щороку відбувається напередодні Дня фізичної культури та спорту. Цього року на центральній алеї парку було представлено понад 100 спортивних організацій та федерацій. Свято видалось цікавим. Були показові виступи з чирлідінгу, акробатичного рок-н-ролу, художньої гімнастики, дзюдо, карате, скандинавської ходьби та інших видів спорту. Також у гостей заходу була можливість спробувати себе в різних видах, взяти участь у конкурсах і спортивному квесті, а також отримати заслужені призи.

У відкритті спортивного фестивалю взяв участь виконувач обов'язків Харківського міського голови Ігор Терехов. Він із радістю та гордістю привітав усіх присутніх з Днем фізичної культури і спорту та зазначив, що харків'яни регулярно доводять свою першість на спортивних змаганнях найвищого рівня. Так, наприклад, нещодавно всі вітали з перемогами наших олімпійців та параолімпійців.

Харків пишається видатними спортсменами! Ми бажаємо нашим землякам сили, витримки та високих результатів, перемог і ще раз – перемог!

Гордий за Харків
Кирило Табарчук,
8-А клас

Плюс та мінус ✓ ... карантину

Більшість людей вважає, що у карантину немає плюсів, але це не так. Наприклад, коли був посилений карантин, діти не відвідували школи, а батьки не ходили на роботу. Тоді вся родина могла більше спілкуватися між собою. Рідні люди проводили час разом, дивилися фільми та грали в різні ігри.

Звичайно, є і мінуси, та, на жаль, у цьому випадку їх більше, ніж плюсів. Наприклад, діти сумують за своїми однокласниками, їм нема що робити, а також є потреба носити захисну маску. Звичайно, це не все, тому пропонуємо розглянути це більш докладно.

Спочатку про плюси. Почнемо з того, що ми навчилися використовувати комп'ютерні програми для спілкування та навчання. І давайте пригадаємо, коли ви приходили до карантину зі школи, мабуть, не один раз думали: «Коли вже будуть вихідні, коли вже будуть канікули?» І ось ви, як раніше, приходите з уроків, а мама вам говорить: «Завтра до школи ти не йдеш, тому що карантин». І ви дуже радієте цьому, бо зможете нарешті відпочити, поспілкуватися з батьками, пограти на телефоні, подивитися ще раз свій улюблений фільм, прочитати книжку та зробити ще дуже багато цікавих речей, можете просто нічого не робити.

Тепер про мінуси. Та ж ситуація, ви вже знаєте, що карантин, але вам зовсім немає чого робити. Ви почитали книжки, подивилися фільми, пограли з батьками. А від телефону вам навіть дурно стає. Батьки втомлюють своєю постійною присутністю, контролем. Свобода, ау! А як же хочеться поспілкуватися з друзями віч-на-віч. І тоді ви говорите: «Коли вже закінчиться цей карантин?!» Потім ви вирішуєте сходити в магазин, та коли вже біля нього засовуєте руку в кишеню, то розумієте, що загубили маску. Ви, вже рознервовані, крокуєте додому і ще раз повторюєте: «Коли вже закінчиться цей ка-ра-н-тин?!»

Аналізував
Тимофій Клищенко,
5-В клас

Спогади про літо ✓ Початок літа

...Жовтий автобус, підстрибуючи, їхав по дорозі, що стрічкою звивалася між полів та невеличких сіл. Я вместила у куточку біля вікна, легенький вітерець дмухав на волосся, небо було яскраво – блакитне, а пшеничні поля, які ми проминали-золоті-золоті. Поряд сидів мій дідусь, який розважав пасажирів усю довгу дорогу цікавими математичними задачками й жартами, а трохи подалі читала книгу моя бабуся. Так і їхали. Приблизно через годину перед нами виднілося величезне село, де автобус мав півгодинну зупинку. Він зупинився на третій платформі автостанції, і ми з дідусем вирішили трохи прогулятися. Купили халви, смачнющій житній хліб, трохи розсади помідорів і залишили все це в автобусі. У нас залишалось трохи часу з'їсти по морозиву на платформі (та прихопити одне для бабусі) й взяти щось почитати в дорогу. Дідусь купив газети для себе й бабусі, а потім ще й мої улюблені кросворди. Я радісно пострибала до автобуса, ласуючи морозивом, сіла біля вікна, а дідусь швиденько розповів бабусі про помідори. Через мить прийшов водій – ми поїхали далі.

Сонце потроху хилилося до обрію, забарвлюючи небо в рожевий та фіолетовий кольори. Через півгодини ми проминули вказівник «Олександрівка» й почали готуватися до виходу. Ось попереду вже видніється наша зупинка з невеличкою крамничкою й високим каштаном. Я підхопила свою торбинку й вийшла вслід за дідусем разом із бабусею. Мене охопило тепле повітря, запах трави й квітів. Усе було позолочене промінням сонця, яке ховалося за обрій, ластівки кружляли небом, а назустріч уже бігли мої подруги. «На мене чекає чудове й ду-у-у-же веселе літо!» – подумала я тоді, міцно стиснута в теплих обіймах дівчат.

Сумце за літом
Кіра Михільова, 10-Б клас

Літній вечір біля багаття

Вечір потроху поглинав село. Десь там, за зеленими яблуневими садками, поволі ховалося сонце за обрій. Його проміння де-не-де пробивалося між тинами й охоплювало золотим сяйвом дерева та дорогу. Прохолода й вогкість опустилася на довгеньку вуличку, обабіч якої притулилися хатинки й садки.

Я сиділа у дворі на дерев'яній лавочці разом з моїми подругами. Був чудовий вечір, але нам судилося стати вечерею купі набридливих комарів. Їти додому ще зовсім не хотілося, тож ми вирішили розвести невеличке багаття, яке прожене комах-ненажерів. Трохи пошуків у садку – і в нас було достатньо сухих гілочок. Потім я принесла папірців та сірники й здивовано помітила, що мої подруги вже встигли десь відшукати декілька шампурів і паляницю хліба. Через мить ми вже сиділи, тримаючи хліб над полум'ям, яке приємно потріскувало й зігрівало нас. Я відійшла на хвилину за теплою кофтиною, а повернулася з картоплею, яка, за порадою дідуся, також смажилася у багатті.

Небо поволі темнішало, почали з'являтися перші зорі. Надворі було прохолодно, а я вместила на траві біля вогнища разом зі своїми подругами. Вогнище затишно палахкотіло й освітлювало наші обличчя приємним помаранчевим сяйвом. Хліб та картопля вже приготувалися, тож ми сиділи, весело перемовляючись, й із задоволенням поглинали нашу вечерю. Довкола стало зовсім темно, але небо було рясно всіяне зірками. Час від часу дув легкий вітерець, у садку цвірінькали коники, а десь далеко загавкали собаки. Ми сиділи й роздивлялися сріблясті зірки, аж поки очі не почали потроху стулятися. Багаття, тихенько потріскуючи, повільно згасало. Розпечені жарини ще тьмяно світилися, доки ми не загасили їх відерцем води. Побажавши одна одній «Доброї ночі!» та солодко позіхаючи, розійшлися по домівках. Коли нарешті потрапила до свого ліжка, я й незчулася, як відразу поринула в солодкий сон. Як добре, що бувають свої вечори.

Відчуває смак життя
Кіра Михільова,
10-Б клас

Добре, коли всі рідні поруч і щасливі!

Сьоме червня – найкращий день мого літа. Чому саме цей день? Зараз усе розповім.

Шостого червня я офіційно закінчив четвертий клас. Спочатку ми відсвяткували з однокласниками, а далі пішли додому та грали в різні ігри аж до пізнього вечора. Це був дуже класний день, та не такий крутий, як наступний!

Зранку ми смачно поснідали та всією родиною поїхали святкувати закінчення навчального року. Спочатку ми відправились у лазертаг. Грали в лазерні бої аж дві години! Моя матуся вперше в житті брала участь у таких розвагах. Вона не любить взагалі стрілянину, але я та мої брати її умовили. Дивно, але мама дуже гарно грала та навіть перемогла нас декілька разів. Може, вона щось приховує? Усі дуже втомилися. Далі ми пішли обідати в Макдональдс. Це, звісно, не корисно, але там було дуже смачно. Іноді можна. На завершення ми пішли у квест-кімнату «Гаррі Поттер. Хижина Хагрида». Кілька хвилин по тому ми занурилися у дивовижний світ Гаррі Поттера із чаклунами, магією та чарівними тваринами. Упродовж усього квесту ми виконували дуже цікаві завдання для того, щоб урятувати Гіппогрифа від страти. Нарешті нам це вдалось і без того гарний настрій ставав ще кращим.

Утомлені, але задоволені, ми повернулись додому. Дивились фільми та їли морозиво. Багато морозива! Славно відсвяткували і відпочили.

Уся сім'я довго згадувала цей день. Мої брати вже дорослі. Один навіть одружений. Живуть від нас окремо. Тому ми не часто можемо проводити час усі разом. Ось тому це був найкращий день літа! Добре, коли рідні всі поруч і щасливі!

Ділився щастям
Тимофій Клищенко,
5-В клас

Літні прогулянки втомлені та щасливі

...Стояв літній спекотний день. Я тільки-но дочитала оповідання з української літератури й розмірковувала, що не погано було б вийти прогулятися, як задзвонив телефон. Це була моя найкраща подруга Поліна. А вже через годину ми втрюх (до нас приєдналася Соня) їхали на метро.

- А яка це зараз станція? – спитала я, визираючи у вікно.

- Мабуть, «Держпром», – відповіла Поліна, шукаючи щось у телефоні.

- Як «Держпром»?! – вигукнула я.

Ми ледве встигли вибратися з потяга.

- І ось так завжди! – сказала Соня.

А я, сміючись, покрокувала до ескалатора.

Через півгодини перед нами виднівся вхід у парк Горького. Віяв теплий літній вітерець, ми сиділи на лавочці, ласуючи морозивом. Поліна довго дивилась на Вежу Падіння, що височила над парком, а потім весело спитала:

- Ніхто не хоче зі мною туди піти?

- Ой ні! – вигукнула я одночасно з Сонею.

Трохи ображена, Поліна пішла до каси, а я поринула на хвильку у свої думки й... пішла купувати квиток. Не можу залишити подругу, вирішила підтримати! Отже, ми сиділи, міцно пристебнуті, дригали ногами у повітрі й трохи нервово посміхалися Соні, яка чекала на нас унизу, а наступної миті вже летіли догори. На хвилину затрималися на верхівці – і я встигла побачити парк із висоти. Це було так красиво! Потім у захваті покрокували до Соні, трохи похитуючись. Поліна запропонувала трохи прогулятися парком, але... якимось чином ми втрюх уже сиділи на височенній ланцюговій каруселі. Нам дуже сподобалось! Ми вже зібralися їхати додому, та на нашому шляху трапився фонтан. Ми зупинились поряд, щоб перепочити (ох, як необачно це було) – і тепер ішли «трохи» мокрі, сміючись одна з одною. Купивши по величезному морозиву, довго гуляли містом, висохли, коли сонце почало хилитись до обрію – попрощалися й розійшлися по домівках – втомлені й щасливі.

Згадує
Кіра Михільова,
10-Б клас

Літній день у селі

Цього літнього дня я – у бабусі, батьки відрядили мене допомагати по господарству, бо старенька не завжди справляється з роботою по дому.

Я прокинувся не так уже й рано та побачив, що бабуся вже на ногах. Підвівся, умився, перевдягнувся і пішов на двір. Там мене зустрів пес Джек, йому лише рік, але він уже розміром з дорослого собаку. Джек і досі грайливий, як цуценя. Поряд на прив'язку сидів інший бабусин пес – Гранд. Йому багато років, він навіть старший за мене, колись був мисливським собакою, але через рудий колір його віддали бабусі, бо мисливець міг його сплутати з лисицею і ненароком убити. Ще у бабусі є киця Рижунька, яка також віком старша за мене, але вона ще приносить мишок та народжує кошенят.

Бабуся поралася на городі, сапала гряди. Я допоміг їй закінчити прополку. Після сніданку я отримав завдання: перекопати грядку для висаджування картоплі. Земля копалась важко, бо до цього на тому місці нічого не саджали, але я намагався виконати свою роботу добре.

Почав крапати дощик, а потім перетворився на зливу, і мені довелося завершити роботу раніше, ніж я встиг все закінчити. Було зрозуміло, що сьогодні справи на городі не закінчимо, тому ми з бабусяю вирішили подивитися телевизор. Але за 10 хвилин почав зникати сигнал, а потім взагалі вимкнули струм через грозу. Я запропонував пограти у доміно. Ми провели вечір весело і затишно.

До речі, ми все-таки докопали грядку під картоплю, але вже наступного дня, коли земля підсохла. Я допоміг бабусі.

Ось так пройшов день літа, який мені запам'ятався найбільше.

Допомагав
Кирило Табарчук,
8-А клас

Прогулянка після дощу

Я вийшла на поріг будинку й визирнула на двір. Дощ майже скінчився, тільки де-не-де стукали краплинки об листя. Повітря було прохолодне, небо – трохи похмуро. Раптом один золотий промінчик розітнув сірі хмари. Зелена трава, листя яблуні, квіти-наместинки – все в одну мить заблищало тисячами прозорих краплинок, немов всипане діамантами. Я швиденько взулася й, відчинивши ворота, вийшла за двір. Шкряб-шкряб-хрусть! – ковзали гумові чоботи по мокрому камінню стежки. Через мить я вже була перед синіми залізними ворітьми. Тільки-но я постукала, прокинулася й загавкала собака:

- Гей, Пальмо, досить, це ж я!

Я стояла під вишнею й чекала на своїх подруг. На хвилю поринувши в думки, я не почула, як зарипіли ворота. Хтось смикнув за гілку – й на мене линув водоспад краплин, а я миттєво відповіла тим самим. Тож тепер ми втрьох стояли мокрі й голосно сміялися, а трохи потому – крокували, взявшись за руки й випробовуючи усі калюжі на нашому шляху. Коли в гумових чоботях уже булькотіла вода, ми розійшлися по домівках, щоб перевзутися. Через декілька хвилин я знов вийшла за двір, а мої подружки на велосипедах чекали на мене. Кажучи відверто, кататися я вміла поганенько, тому зазвичай була пасажиром.

Золоте проміння розігнало хмари й осяяло все довкола, стало тепліше. Легкий вітерець скуйовдив наше волосся, а два велосипеди невпинно мчали вперед, пострибуючи на камінні. Десь далеко виднілося невеличке село, а за ним-жовте пшеничне поле, до якого повільно хилилося сонце, зафарбовуючи небо в рожевий колір. Ми зупинилися біля спортивного майданчика, за яким починався зелений степ, й видряпались якомога вище. Так ми й сиділи, дригаючи ногами в повітрі, та дивились, як ховається сонце за небокрай. Під нами на всі боки простягнувся в далечінь зелений килим трав, а легкий вітерець повністю огорнув нас. Це було таке дивне відчуття й таке прекрасне... Відчуття безмежної свободи...

Гуляла
Кіра Михільова,
10-Б клас

Пухнастий блог

Знайомство

Темного вам часу доби. Упевнена, ніхто з вас не знає мене. Тож найтактовнішим буде повідомити вам короткі дані про мене та сім'ю.

Я – кішка Алісія. Але у побуті скорочують до Аліси чи навіть Алі. Давно вже навіть не намагаюся зрозуміти людей, що постійно скорочують і кажуть, що так зручніше. Закоренілий людський егоїзм. Нам ані краплі не краще. Хоча так я міркувала лише перші декілька місяців. Далі вирішила змиритися й терпляче виносити всі знущання. Люди чудові, можна й не зважати. Хоча, за котячими законами ввічливості, якщо хтось називає тебе скорочено, то це або хтось із близьких, або той, хто виказує неповагу. Добре. Забули.

Тепер про зовнішність. Моя шерсть чорна, лискуча, з білими шкарпетками на лапах та білою краваткою. На шиї чорний чергується з білим, наче в борсука. Також є маленька біла пляма навколо носа. Справжня англійська аристократична зовнішність, чи не так?

Удень я сплю, інколи підіймаючись заради місця краще чи їжі. Ввечері, коли всі повертаються додому, сильно плутаюся під ногами та вимагаю гри. Що хочу те й отримую – сестричка-кішка довго грається зі мною. Уночі бігаю зі справжнім товаришем, але надто незграбним котом. Десь о третій ранку мене мають годувати. Це я знаю точно. Аби розбудити людей, лізу під ковдру й кусаю їх за пальці. Це завжди працює! Потім все по колу.

Хоча моє життя може здатися одноманітним, це зовсім не так. Кожен день щось новеньке. Особливо ж я люблю слухати діалоги молодшої з сім'ї та її матері. Це дуже цікаво та весело. Нещодавно навіть чула таке: «Врешь как дышишь, А дышишь часто. — Я не дышу. *10 хвилин сміху*». Цікаво у нас...

Якими б гарними тваринами не були мої домашні люди, вони не ідеальні. Торкаються мене, доки сплю. Носять у незручних позах. Не годують рано вранці. Носять до «ветеринара». Проганяють з МОЇХ місць і роблять багато іншого, що дуже ятрить мою ніжну, залізобетонну психіку.

Але, зважаючи на всі обставини, я отримала далеко не найгірших людей. Іноді навіть пишаюся ними.

Характер. Мій характер складний. Ненавиджу, коли мене торкаються без дозволу!

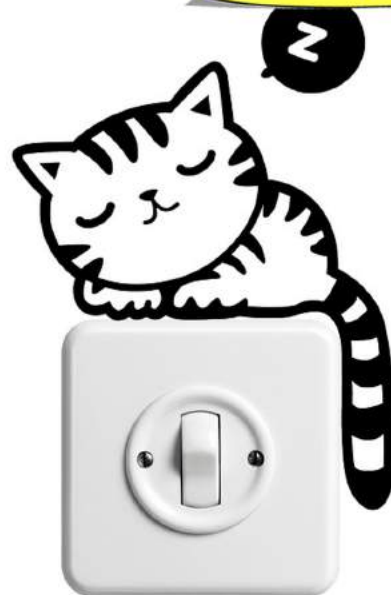

Але якщо я прийшла до тебе – заціни вдачу і все одно не торкайся.

Бувають і мої «косяки». Наприклад, навесні, коли всі сиділи вдома, я, прогулюючись, пройшла до теплої коробки для роботи людей, залізла на неї, зробила три традиційні кола навколо себе і вдяглася на приємно шорсткі чорні квадратики зі знаками. Тоді мене чомусь зігнали з теплої плити. Уже восени, через півроку, я почувала, що то був «ноутбук» на якому займався мій кіт. Дізналася, що значки були літерами, які я примудрилася скласти в слова та відправила до навчального чату. Ніяково було – аж вуха запалахкотіли...

Кльово, муркотняво в нас, так? Але я не розповіла вам практично нічого, а місце скінчується. Уявіть тільки, чого варта минулорічна поява нахабного чорного кота у моєму житті! Тож чекайте – і за місяць дізнаєтесь ще цікавого... Чесне котяче. Мяу!

Знайомила з Алісією
Василіна Філіпченко,
8-Б клас

5/2021

В об'єктиві: ✓
ШКОЛА 1 Вересня!

Фото фірми
«Асоціація
творчих фотографів»

Вітаємо!

АМ Перемешка

газета організації «ДОМ»

І місце
у номінації
«Краща
друкована
газета» XXIV
Міжнародного
конкурсу
шкільних медіа,
м. Миколаїв

Ми на сайті школи

Харківська загальноосвітня школа № 150

Редакційна колегія
Директор: Вовк О.О.
Журналісти:

Клименко Тимофій, 5-В; Табарчук Кирило, 8-А;
Філіпонець Василина, 8-Б; Михільова Кіра, 10-Б.

Коректори: Вовк О.О., Лохматова Н.Е.

Дизайн оформлення: Jitter(ASR), Верстка: Вовк Олена
Редакція вдячна за допомогу у підготовці випуску
вчительці української мови та літератури Лохматовій Н.Е.
Наша адреса: м.Харків, вул.Ахсарова, 3-А, ХЗОШ № 150,
(057)725-85-10, peremeshka150@ukr.net